

Küll kan-nab kin-del kal - ju Is - san-da ko - gu - dust. Tuult,

tor - mi ol - gu pal - ju, et kar - ta hu - ka - tust, ei

te - ma a - lus kõi - gu seal kal - ju põh - ja peal, ei

te - ma ko - da lii - gu ka tuu - les, tor - mis seal.

2. See kalju - Jeesu sõna
ja vereõigus ka,
kes sama eile, täna
on oma armuga,
kes Isa sülest tulnud
meil vaestel Päästijaks
ja alati on olnud
omaste saatijaks.

3. Kolgata risti ette
hing usus kummardab
ja halastuse kätte
end kõiges usaldab.
Ta naale tormis, marus
end võime najada
ja nõnda surmaorus
veel elul tungida.

4. Ei maha seda risti
vaen murra kalju pealt:
ta seisab tugevasti
just tuules, tormis seal.
Ta seisab kõikumata, -
ja ristikirik ka;
ta põhi muutumata
on ilma otsata.

5. Nii kannab püha kalju
Issanda kirikut,
ja kuigi vaen nii valju
ta vastu kerkinud, -
ta seisab, sest tal pandud
on alus ülevalt,
Krist Jeesus, kes meil antud
kui Jumal Jumalast.

*Viis: "Aurelia" (The Church's one foundation)
Samuel Sebastian Wesley, 1810-1876.
Paralleelviis: "Ma tahan jätta maha".
Sõnad: Samuel John Stone'ni, 1839-1900, järgi,
vabalt Martin Lipp, 1854-1923.*